

ROČNÍK IV.
18. května 1997

9

Chci říci:
"Žijte z moci Božího Ducha."

Gal 5,16

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Kdo by si aspoň kdesi v koutku srdce nepřál setkat se někdy zblízka se Svatým otcem. S osobností, která má stále co říci nejen křesťanům, ale celému světu. Během jeho návštěvy v Praze jsem stál s ostatními kněžími pod podiem a mohl celou mši svatou sledovat a prožívat opravdu zblízka. Myslel jsem na vás všechny z farnosti a také na ty z vás, kteří jste také připutovali, ale museli vzít zavděk jen sektorem B2 a snad jen letným pohledem na papeže projíždějícího uličkou. Přes všechny obtíže jste však dokázali být trpěliví a svou přítomností jste Svatému otci oplatili jeho povzbuzení.

Svatý otec ukázal zcela jednoznačně, v čem spočívá síla Boží milosti. Sám starý a nemocný svědčí o Boží lásce a moudrosti něčím zcela jiným, než uznává svět. Ne elegantním vystupováním a brilantní výřečností, ale vnitřním pokojem, který je plodem veliké víry v Krista.

Nenechme se tedy ani my nikdy zneklidnit zlem, které je kolem nás a útočí také na náš největší

poklad - čistou duší. Nebojme se ani té nejtěžší budoucnosti. Nedopusťme, aby naše srdce zaplnil nepokoj, beznaděj, strach. Spočívajme svým srdcem nepřetržitě v Srdci Kristově, svěťujme celý svůj život stále Duchu svatému, Utěšiteli a prosme první křesťanku, Pannu Marii o dar věrnosti.

Svatý otec toto vše dělá a dosvědčuje tak svým životem i nám, že to je ta jediná cesta, jak skutečně žít a život rozdávat. Proto všem znovu připomněl: "Nebojte a otevřete svá srdce Kristu".

K tomuto přání se připojuji a všem vám žehnám.

Mgr. Jiří Kaňa, farář

(26) Liturgie - Znamení

Já - Já sám

Dnes bych chtěl říci něco o znamení - nejenom o znamení - ale spíše o opravdové skutečnosti, která mluví a kterou jsem já (já sám) [1Kor 12,12-31]. Vidíte, každý křesťan je údem Kristova těla - je údem církve. Takže to tělo netvoří jenom hlava, ale každý úd - každý úd je důležitý. A proto slavení mše sv. není záležitostí pouze kněze. Je záležitostí nás všech - mši sv. neslaví pouze kněz u oltáře, varhaník a ministrant. Tu mši slavíme všichni. Je to mše, kterou slavím já. Já nejsem "na mši", ale já "slavím mši." Já nejsem pouze přítomen nějakému dění, které tu běží kolem mne, ale já toto dění vytvářím. Podle toho, jakou mám službu, takový mám podíl na slavení. Ale vždy nějaký ten podíl mám.

Ale pozor! Podle své služby má podíl i můj bratr, který tady sedí vedle mne a který je mi třeba ne moc příjemný. Ale i on pro to slavení má význam.

Mít účast na slavení mše sv. neznamená v první řadě, že se pozornost soustředí na mne. Ano na mne se může pozornost soustředit, pokud je to v řádu bohoslužby.

Takový lektor, kantor, varhaník, ministrant, kněz bude jistě v určitých chvílích v centru pozornosti ostatních, protože právě on, jako určitý úd Kristova těla, dělá to, co má dělat. Ale to neznamená, že jeho úkol, který je třeba viditelný, je tím nejcennějším. V tom subjektivním slova smyslu. Proč? Protože u Boha se skutky a činnost neměří tak, jako u nás lidí, podle vnějšku, ale podle vnitřku. Ne podle toho, jak to navenek druzí uznají a ocení, ale podle lásky, kterou do toho konkrétního skutku já vložím. To znamená, že i já, který budu pouze přítomen, budu pouze zpívat - nebo ani to ne, protože budu ochraptělý - tak mohu přinášet větší milosti církvi a světu než ten, který je neustále vidět.

A z tohoto hlediska je třeba se dívat na mne a můj úkol v liturgii - při mši sv. Já musím svůj úkol hledat, protože jsem určitý úd těla Ježíše Krista. Ten úkol musím poctivě plnit - s velikou láskou. A současně musím mít respekt k tomu, kdo je vedle mne, k tomu, kdo má třeba úplně jiný úkol, ale je to jeho úkol, jeho služba, jeho poslání - ne moje.

A pokud já objevím svůj vklad - a to objevujeme každý celý život - pak nebudu pouze pasivním účastníkem mše sv., ale budu znamením pro sebe, pro druhého, budu tím, kdo je na svém místě.

Mgr. Miroslav Šudoma

Aktuální informace

z naší farnosti

➔ Na pondělí svatodušní 19. 5. navštíví naši farnost brněnský biskup Vojtěch a udělí při mši svaté v 17.30 svátost křtu dvěma dospělým maminkám, jednomu miminu a svátost biřmování biřmovancům. Po bohoslužbě s nimi pobeseduje v kavárně sousední Moravské galerie.

➔ První svaté přijímání bude v naší farnosti letos v neděli 25. 5. o slavnosti Nejsvětější Trojice při mši svaté v 9.00 hod. Přijme je 26 dětí.

Další společná příprava dětí začne zase na začátku postní doby v roce 1998. Dospělí zájemci o přípravu se mohou přihlásit kdykoli.

➔ O slavnosti Těla a Krve Páně ve čtvrtek 29.5. bude po večerní mši svaté (v obvyklých 17.30) svátostná adorace s požehnáním Nejsvětější svátosti.

Prosíme, aby rodiče vypravili děvčátka - družičky (a s nimi samozřejmě i malé gentlemany) s květy k sypání do průvodu kostelem. Pokud máte na zahrádce květin víc, vezměte, prosím, i pro ty děti, které si květiny nepřinesou.

➔ Neděle 1. 6. je "Dnem pro rodinu". Pro rodiny slouží generální vikář Mons. Mikulášek mši svatou v kostele sv. Michala v 10.30. Odpoledne od 13.00 je připraven pestrý a bohatý program pro rodiče s dětmi v brněnské ZOO. Rodiny jsou srdečně zvány!

➔ "Chodíme spolu" je název setkání, které proběhne od 13.- 15. 6. na Biskupském gymnáziu. Zváni jsou všichni začínající i pokročilí snoubenci. Přihlášku a poplatek 215,- Kč je třeba předat do

konce května na Centru pro rodinu, Petrov 4, ing. Vítovi Janků.

➔ **SVĚCENÍ JÁHNŮ.** V sobotu 21. 6. budou brněnským biskupem při mši svaté v 9.00 vysvěceni v katedrále na jáhny brněnští bohoslovci kněžského semináře v Olomouci. Z naší farnosti bude mezi nimi i Mgr. Jan Hába, který po vysvěcení nastoupí na roční jáhenskou praxi do některé z farností brněnské diecéze.

➔ **SVĚCENÍ KNĚŽÍ.** V sobotu 28. 6. budou brněnským biskupem při mši svaté v 9.00 vysvěceni v katedrále noví kněží naší diecéze. Mezi nimi bude i ing. Vít Hába z naší farnosti. Novokněžské požehnání bude udělovat téhož dne, tedy 28. 6., v našem kostele od 15.00 do večerní mše svaté.

➔ **PRIMICE.** První mši svatou v naší farnosti bude P. Vít Hába sloužit v neděli 29. 6. v 9.00 hod.

Prosíme ženy, ochotné upéct drobné pečivo, které by se mohlo po primici nabídnout účastníkům, aby je přinesly den předtím, v sobotu 28. 6. ráno a nebo během odpoledního novokněžského požehnání do sakristie. Předem děkujeme.

➔ Sestry Učednice Božského Mistra ("modré sestry") prosí o oznámení, že pořádají na Petrově 2 (za katedrálou) prodejní výstavu liturgických předmětů od 2. do 30. 6., vždy úterý - pátek. Otevřeno od 10.00 do 17.00 hod. Vstup volný.

➔ Včas upozorňujeme, že "Setkání mládeže moravských diecézí" se uskuteční ve dnech 6.-10.7. na Velehradě. Na tuto výbornou akci je totiž třeba se předem přihlásit a mírný poplatek složit na Diecézním středisku mládeže, Petrov 5, u Marie Světničkové.

➔ Rovněž s předstihem upozorňujeme mládež, že přihlášky na Světový den mládeže v Paříži a s ním spojené setkání se Svatým otcem letos v srpnu je nutno podat do konce května na Diecézním středisku mládeže u Marie Světničkové anebo v studentském domově Petrinum na Veveří 15 u P. Havelky. Záloha na dopravu je 2000 Kč.

➔ Od září začne další běh katechetického kursu na Biskupském gymnáziu, organizovaný Katechetickým centrem Brněnského biskupství. Připomínáme, že každý biřmovaný křesťan by měl cítit odpovědnost za předávání daru víry, a tento kurs nabízí poměrně kvalitní možnost přípravy na katechezi a výchovu dětí a mládeže.

Přihlášky se podávají na faře nebo v sakristii do konce června.

➔ Na faře se nyní opravuje už jen střecha a fasáda. Interiéry jsou vesměs hotové (zbývá ještě úklid, nábytek do kluboven a drobná vybavení). Prostory jsou převážně adaptované pro společenskou a klubovou činnost dětí a mládeže. Ta už byla předběžně probírána na společném setkání zástupců této sféry ve farnosti a doufáme, že se od nového roku naplno rozjede. Oprava sice skončí v deficitu, ale díky pochopení firmy budeme schopni dluh postupně splatit. Děkujeme proto za každou pomoc.

Minirozhovor s panem kostelníkem Josefem

Proč jsi se vrátil do této funkce?

Nemohl jsem jinak.

Jak dlouho v ní setrváš?

Jen zaskakuji, takže do léta.

Bylo těžké se do toho vpravit?

Nebylo, všichni okolo mi pomáhají.

Co všechno musí kostelník dělat?

To se radši ani neptejte.

Tak dobře.

Redakce.

Sv. Otec v Hradci Králové pohled do zákulisí

Papežská návštěva, podobně jako jiné akce, kde je přítomno mnoho lidí a středem pozornosti je významná osobnost, je náročná na organizaci a nejinak tomu bylo u návštěvy Svatého Otce v Hradci Králové.

Jako člen týmu pořadatelů jsem mohl tak trochu nahlédnout pod pokličku příprav a organizačního zajištění této akce.

Příprava na toto setkání začala vlastně už v dubnu 1995, kdy tu byl Svatý Otec naposled. Organizační štáb v Hradci Králové začal pracovat v říjnu 1996 a vše vrcholilo předposlední dubnový týden tohoto roku. Od úterý do čtvrtka nacvičovali účinkující program přímo na místě. V pátek pak odjeli na pouť do Králík, aby se v klidu připravili na náročnou sobotu.

Pro nás pořadatele začala práce ve čtvrtek odpoledne. Proběhla porada organizačního týmu v užším kruhu v budově pastoračního střediska. Kromě ředitele organizačního štábu a ředitele pořadatelské služby byli přítomni zástupci Policie ČR, Městské policie, vojska, Ochranné služby ČR, vedoucí jednotlivých sektorů, vstupů do náměstí a nejdůležitějších křižovatek. Byli jsme poučeni o průběhu návštěvy Svatého Otce z organizačního hlediska, o spolupráci jednotlivých bezpečnostních složek, o rozdělení pravomoci a odpovědnosti. My pořadatelé jsme též dostali podrobné plánky velkého náměstí a okolí, byli jsme seznámeni s různými druhy vstupenek a upozorněni na možné chyby. Večer byla mše svatá s Otcem biskupem Otčenáškem pro účinkující a ostatní pořadatele.

Po spánku v budově místního BIGY jsme další den využili k obhlídce velkého náměstí a přilehlého okolí, abychom se tak dokonale seznámili s terénem.

Odpoledne bylo opět setkání, tentokrát již členů vlastní pořadatelské služby. Jednotlivým vedoucím sektorů, vstupů na náměstí i informátorům na křižovatkách byli přiděleni tito pořadatelé v dostatečném počtu. Těchto pořadatelů bylo asi 400 a pomáhali v jednotlivých sktorech.

Po mši byl večer na velkém náměstí Lasershow o sv. Vojtěchovi zakončené ohňostrojem.

Sobotní den pro nás začal budíčkem ve 3.45 hod a ve 4.30 hod jsme již stáli na náměstí. V 5.30 hod začali chodit první lidé a pak už dostali události rychlý spád. Mše sv. proběhla klidně i sv. přijímání díky pružnosti kněží a bohoslovců dopadlo klidně.

Posledním našim úkolem bylo uklidit odpadky na náměstí a po malém občerstvení jsme odjeli domů, příjemně unaveni z vykonané práce.

setkání mládeže se Sv. Otcem

U příležitosti oslav milénia mučednické smrti svatého Vojtěcha zavítal ve dnech 25. - 27. dubna do naší vlasti papež Jan Pavel II. Je to opravdu vzácná návštěva, která dokáže oslovit všechny lidi dobré vůle.

Mládež naší farnosti se vypravila do Hradce Králové v brzkých ranních hodinách za doprovodu pana kaplana Jiřího dvěma autobusy. Cesta rychle uběhla a zanedlouho jsme se ocitli na plném náměstí, kde už byl program v plném proudu. Mši

svaté předcházelo několik svědectví křesťanského života a rytmických písní. Kolem půl desáté jsme pozdravili příjezdčího Svatého otce radostným skandováním "Radujme se všichni v Pánu, přijel taťka z Vatikánu!" Moderátoři se snažili naučit nás ještě jiné pokřiky, ale nakonec se jednoznačně prosadil tento, poněkud familiární.

Bohoslužba probíhala ve velmi vřelé atmosféře přerušovaná častým potleskem, zvláště při kázání o lásce k bližnímu. Obřad byl obohacen rockovými melodiemi, tancem a pohybovým vystoupením skupiny z brněnského biskupského gymnázia. Svůj obdiv si Svatý otec u mladých získal konstatováním: "Já vás mám také rád." nebo poněkud nečekaným: "Jedenáct", když odbily hodiny na věži.

Po odjezdu papeže v papamobilu nádherná atmosféra neutuchala. Na hradeckém náměstí si mnozí účastníci ještě zatančili, zazpívali a podělili se o svoji radost s ostatními. Kéž na přímluvu svatého Vojtěcha v nás tato radost zůstává stále.

J.M.

odjezd z Hradce

"Takhle narvaným vlakem jsem snad ještě nejel," pomyslel jsem si, když jsme v sobotu 26. dubna krátce po půl třetí odpoledne hodlali nastoupit do "zvláštního rychlíku" směr Bohumín. Předčilo to všechny moje dosavadní zkušenosti z pověstných Vihorlatů, Horehronců, Metropolů či jak se všechny ty vlaky jmenovaly. Ten rychlík byl zvláštní i v tom, že se v něm nešířila ta známá nervózní atmosféra, kterou umocňují výkřiky průvodčích a množství zavazadel na peróně.

Bylo cítit, že lidi v tomto vlaku něco spojuje. A to nejen spráhla vagónů, ale něco, co prožili. Téměř všichni cestující stáli od rána na Královehradeckém náměstí. Téměř všichni se setkali s papežem. Téměř všichni lidé cestující v tomto vlaku se setkali s Kristem. Tím vším jsme si byli blíží. Působilo to na mě jako hodně početná rodina.

Cestovali jsme tímto vlakem jen půl hodiny, takže s přibývajícimi kilometry možná přibylo i únavy a nervozity. Můj zážitek je však takový.

Pepino

Sv. Otec v Praze

ministrantský výlet

Když jsme přijeli do Prahy, jeli jsme metrem z hlavního nádraží ke zdravotní škole a gymnáziu. Tak jsme se vybalili, najedli a odložili všechny věci a šli se projít Prahou. Byli jsme např. na Václavském náměstí a na Staroměstském náměstí a u orloje. Když jsme šli jednou úzkou uličkou, začalo náhle přibývat lidí. Dostali jsme se až k uzavřené ulici, kde za chvíli projel papež Jan Pavel II. Potom jsme se procházeli Prahou dál až do tmy. (Byli jsme i v Týnském chrámě). Když jsme se vrátili do školy, odnesli jsme jídlo do kuchyně a najedli se tam. Potom jsme šli spát. V sobotu jsme se hned ráno sbalili a šli na nádraží, kde jsme si dali batohy do úschovny a jeli do ZOO. V ZOO jsme viděli mnoho krásných zvířat, za všechny stojí alespoň orel harpyje, sloni, hroši, nosorožci, fenci, tučňáci a lachtani.

Viděli jsme také, a to stojí za zmínku, pandy červené, koně Převalského a želvy sloní, velké asi 60 cm. Když jsme se vrátili ze ZOO, jeli jsme lanovkou na Petřín. Tam Bandifem s ostatními šli do bludiště a na rozhlednu. Já a Vašek jsme šli s Marabüem na Spartu. Nebudu Vám vysvětlovat cestu, ani to, co jsme tam dělali, ale slíbili nám ubytování ve sportovní škole a večeri, potom jsme šli na Hrad, kde jsme se měli setkat s Bandifem a jeho skupinou. Cestou jsme ještě jednou viděli papeže Jana Pavla II. Když jsme přišli na Hrad (měli jsme tam pro ně připravit hru), byl tam zmatek, neboť přijížděl papež (J.P.II.). Brzy jsme se však setkali. Hra zněla takto: Vašek byl v Jelením příkopě a já u chrámu sv. Víta. Ostatní měli najít Vaška a ten jim měl položit otázky, např. vyjmenuj alespoň dvě manželky Karla IV., vyjmenuj dva architekty chrámu a řekni, ze kterého století je nová svatovítská věž. Byly v tom zmatky, ale nakonec jsme přece jenom našli, co jsme potřebovali a odebrali jsme se do školy, kam se vhrnul proud ministrantů.

Šťastně jsme se nakonec ubytovali v tělocvičně, ale večere nebyla, tak šel Bandifem, L. Konzál a Dominik nakoupit pečivo, protože párky i vaříč jsme už měli. Za dlouho se vrátili s pečivem a pitivem, najedli jsme se a šli spát. Ráno jsme se převlékli a šli na papeže (J.P.II.). Tam jsme z

dětského sektoru pozorovali celou mši, moc se nám to líbilo a celkem dobře jsme vše viděli. Těšíme se, že se do Prahy ještě někdy vrátíme.

Dan

Slovo nemocným víra

*Musíte vytrvat ve víře
opření o pevné základy
a nesmíte se nechat odvrátit
od naděje, kterou vám přineslo evangelium.*

Kol 1,23

Všichni lidé, ať jsou věřící nebo nevěřící, prožívají ve svém životě období, která jsou pro ně velmi těžká. Lidé, kteří nevěří, se s nimi musí vyrovnat pouze svými silami. Jistě známe mezi nimi lidi, kteří dovedou snášet všechno s trpělivostí, vyrovnaností a nenaříkat nad svým křížem, který nesou. Často jsou to lidé, kteří touží po víře, ale z nějaké příčiny věřit nemohou. Kdyby tito lidé dostali takový dar víry, jaký jsme dostali my, pravděpodobně by z něj uměli vytěžit mnohem víc, než jsme toho schopni my. Toto vědomí nás vede k tomu, abychom se nad svou vírou zamysleli a ujasnili si, co nám naše víra dává a jak má náš život ovlivňovat.

Věříme v Boha, který je nekonečně dokonalý, všemohoucí a který miluje každého člověka a stará se o něj v každé situaci. Z evangelia víme, že mu záleží na každém vrabci a že žádný nespadne ze střechy bez jeho vědomí. Čím větší péči má proto o každého člověka, když na jeho záchranu obětoval svého Syna. Toto vědomí Boží lásky k nám je pro nás zdrojem pevnosti a jistoty v každé situaci, a to i v té nejtěžší.

Víra ve všemohoucího Boha nám ukazuje, jak máme jednat a prožít každou situaci, a to i tehdy, když všichni kolem nás propadají beznaději a hledají pomoc tam, kde ji najít nemohou.

Když žijeme z víry, umíme správně prožívat všechno, co nás potká, a svým postojem k bolesti, jak tělesné, tak duševní, ovlivňujeme lidi, kteří jsou

kolem nás. My si toho nejsme většinou vědomi, že nás někdo sleduje, ale je-li naše víra opravdová, působíme na lidi kolem nás a můžeme je pozitivně ovlivnit.

Máme velké množství světců, kteří svou vírou a svým jednáním v těžkých chvílích ovlivnili život mnoha lidí. Nejdokonalejším vzorem je pro nás Panna Maria. Víme z evangelia, že postavila celý svůj život na víře v Boha a v působení jeho prozřetelnosti v jejím životě. Její život byl naplněn událostmi, které byly velmi těžké, a pochopit je, přijmout a správně prožít, vyžadovalo hlubokou víru. My můžeme prostřednictvím Panny Marie prosit o dar hluboké a živé víry. Je dobré to udělat už v době, kdy se vám vede dobře, protože ve chvílích, kdy na nás doléhá bolest, jsme příliš oslabeni a těžko se soustředíme.

Budme vděční za dar víry a svoji vděčnost projevujme svou snahou žít plně v Boží vůli a plnit poslání, které nám Bůh dal. Neztrácejme svoji jistotu, že nás Bůh chrání, ani tehdy, když se nám všechno zdá být beznadějně. Bůh je věrný, On nikdy nezklame toho, kdo v něj věří a spoléhá na jeho pomoc.

O. Josef Šik

Kuličkíáda akce ministrantů

V neděli odpoledne 13. 4. 1997 se konala Kuličkíáda, kterou připravili ministranti pro děti z naší farnosti. Sešli jsme se v Jundrově na konečné autobusu č. 61 a 67. Byli jsme příjemně překvapeni, že dorazil i Otec Jiří Kaňa, který nám s pampejškou v ruce popřál mnoho štěstí ve hře. Trochu nás mrzelo, že nás zase hned opustil.

Vydali jsme se na cestu do vysokého kopce, na jehož vrcholu jsme si našli vhodné místo pro naše utkání. Rozdělili jsme se do dvou kategorií, nás starší a mladší. Jen tak pro zajímavost, nejmladšímu hráči byly čtyři roky a nejstaršímu dvacet jedna let. Každá skupina měla svůj důlek, kam se cvrnkaly kuličky. Někteří hráči pochopili pravidla hned, jiní až později, ale zahráli jsme si všichni velice krásně.

Život svatého Vojtěcha -2. díl

5 Biskupem

Po návratu z Magdeburku se Vojtěch projevoval jako každý jiný mladík, jak o tom píše jeho přítel Bruno z Querfurtu. Krásný a veselý mladík Vojtěch působil velmi příznivě na své okolí a lidé byli přesvědčeni, že se stane příjemným a světsky smýšlejícím církevním knížetem.

Obrázek 3: Nejstarší podoba sv. Vojtěcha

Naprostý obrat v jeho postoji ke světu způsobilo umírání prvního pražského biskupa Dětmara. Vojtěch, tehdy již kněžsky vysvěcen právě biskupem Dětmarem, mění naprosto svůj život, který je založen na askezi a modlitbě. V té době se totiž šířilo reformní hnutí a vyvrcholilo v 10.století v Cluny. Tento směr podporoval mnišství a rozjímavý život. Umírající biskup Dětmar hořce litoval, že se tomuto hnutí dost nevěnoval. Hluboká lítost a nárek umírajícího Dětmara ovlivnila celou Vojtěchovu budoucnost.

Biskup Dětmar zemřel, pražský biskupský stolec osiřel. Kníže Boleslav II. svolal na Levý Hradec (kde postavil kníže Bořivoj první křesťanský chrám ke cti svatého Klimenta) kmety a vladyky, aby se poradili o novém nástupci. Knížecí rádcové se rozhodli pro biskupa „domácího“ původu a volba padla na Vojtěcha. Svou roli tam sehrála i kalkulace Přemyslovců, že Slavníkovec jako biskup celé země bude ve smyslu otonského názoru služebníkem Přemyslovců, neboť právě oni vznášeli nárok na bezprostřední panství v celé zemi. Brzy se ukázalo, jak tato kalkulace byla mylná.

Vojtěch se zpočátku velmi zdráhal vzít na sebe tento úkol. Byl přece tak mladý a nezkušený. Shromáždění odmítlo tyto důvody a prohlásilo: „Chtě nechtě, ty budeš naším biskupem. Ty znáš dobře otvírati nám cestu, která vede do vlasti nebeské!“ A tak Vojtěch přijal a nastoupil cestu, která vpravdě byla cestou kalvářskou. Volba potřebovala byt pouze formální schválení císaře Otty II., který byl právě na cestách ve Veroně. Císař, který znal Vojtěcha již z Magdeburku, tuto volbu uvítal a odevzdal Vojtěchovi odznaky biskupského úřadu: biskupský prsten a berlu. Přítomný arcibiskup mohučský pak udělil českému biskupovi svěcení. Pro vývoj událostí v pozdější době to mělo veliký význam. Po krátkém pobytu při císařském dvoře vracel se nový pražský biskup do vlasti. S opravdovou pokorou odmítl veškerou nádheru a v prostém oblečení se vydal do Prahy. Když se průvod přiblížil k „Václavovu městu“, sestoupil biskup s koně, rozvázal řemínky u obuvi a bos kráčel ke svému metropolitnímu chrámu. Teprve tam oblékl biskupské roucho a vykonal předepsané arcipastýřské modlitby.

Přes svou mladost vynikal v ušlechtilé jednotě vynikajících vlastností ducha i srdce. Dva Vojtěchovi životopisci (Kanafarius a Bruno) zdůraznili ve svých zápisech biskupovu charitativní činnost a horlivou kazatelskou působnost. Byla to vyčerpávající činnost, neboť biskup často narážel na veliké překážky ze strany mocných a marně se snažil vymýtiti některé zlořády, které se zahníždili mezi lidem a duchovenstvem. Když se tyto obtíže staly nepřekonatelné, rozhodl se Vojtěch zanechat svého biskupského působení a odejít do ústraní a žít jako mnich. Po pětileté namáhavé a těžké biskupské činnosti odešel z Prahy, doprovázen svým bratrem Radimem, do Říma. Zde je nutno podotknout, že to byl hlavně Boleslav II., který se snažil biskupovu činnost naprosto znemožnit.

6 Odchod z Prahy

Vojtěch odešel do Říma požádat papeže, tehdy Jana XV., aby ho zprostil tíživého úřadu. Papež vyhověl, ale opuštěný biskupský stolec neobsadil. Vojtěchovo rozhodnutí pro vykonání poutě do Svaté země skončilo v montecassinském klášteře, kde se cestou zastavil a mniši mu tento úmysl rozmluvili. Doporučili mu vstoupit do benediktinského řádu.

Poměry, které právě tehdy v klášteře panovaly, Vojtěcha odradily a vydal se k jihoitalskému městu Bari. Poblíž byl klášter osídlený řeckými mnichy pod vedením moudrého opata Nila. Tito bratři se řídili řeholí sv. Basila Velikého. Opat Nil poradil

Vojtěchovi návrat do Říma. S doporučujícím listem byl přijat v klášteře sv. Bonifáce a Alexeje zbudovaném na Aventinu. Papež dal svolení, a tak byl Vojtěch přijat na Zelený čtvrtek roku 989 do benediktinského řádu. O rok později, na Bílou sobotu, 17. dubna 990 přijal v kostele sv. Pavla z rukou opata Augustina řeholní roucho. Současně s ním vstoupil do řehole i jeho bratr Radim a přijal jméno Gaudencius.

Konečně našel unavený poutník Vojtěch místo, po kterém toužil celým svým srdcem. Životopisec a přítel Vojtěchův o tom píše: „Zapomněl na svou hodnost biskupskou a pokořoval se před bratřími. Čistil kuchyni, umýval nádobí, k mytí rukou nosil bratřím ze studně vodu. Modlitbě a duchovní četbě se velmi bedlivě oddával. Všem líbil se příjemnými mravy, všechny převyšoval vznešenými ctnostmi.“

V kategorii mladších zvítězila Witty a v kategorii starších Bob. Dostal zlatou kuličku a měl z ní jistě velikou radost.

I když sluníčko hezky svítilo, byla nám přece jen trochu zima. Potřebovali jsme se nějak zahřát, a tak jsme šli hrát fotbal. Nevím, kdo vyhrál, asi všichni. Ale bylo to prima. Pak už bylo dost pozdě, a proto jsme se rozloučili a jeli domů.

Byla to rozhodně vydařená akce a já za všechny účastníky pořadatelům děkuji. Už se těším na příští jaro.

Jaruška

Jak jsme výletovali příběh

Jak všichni dobře víme, sluníčko na sebe letos dalo hodně čekat. Ještě o Velikonocích jsme chodili zakutáni do zimních kabátů, vysokých bot s kožešinkou a z obličejů nám koukal jenom červený nos.

Zato prvního máje, kdy se kdejaký človíček usmíval, že nemusí do školy nebo do práce, se rozhodlo krásně usmívat i sluníčko. A musím Vám říct, že se moc činilo. Svítilo celý, celíčkový den. Ani na chvíli nedalo slovo mrakům a dešti. Nejvíce na pozoru se musel mít Pán Ježíš, protože všechny skotačiny, které jsme na výletě cestou z Vranova před Adamov na Nový Hrad a zpět prováděli, nakonec vyústily ve šťastný konec. Nikdo z nás nespádl z dřevěného mostu do řeky, nikdo si nerozbil hlavu při válení sudů po louce ani si nevyvedl jiný úraz při hrách, které kromě výbuchů smíchu přinášely i kuriózní pády na zem. Nikdo neplakal, že ho bolí nožičky (i když to byla pořádná zabíračka) a nikoho nepokousali osláci, když si je hladil. A ten Nový Hrad za Adamovem vám teda ale vůbec není nový, ale prý o kus dál stojí ještě starší.

Naše díky patří Otci Jiřímu Kaňovi, že pro nás tak pěkný výlet vymyslel, paní Javorové, Katce a samozřejmě Pánu Bohu, že na nás po cestě dávali pozor.

Milena a Karolína

Pohádka pro děti

Před třídou stojí nový žák. Je to drobný kluk, vlasy rozcuchané, oči polekaně těkají sem a tam. Jen těsně semknuté rty vyjadřují nepřátelství i trochu pohrdání.

"...a buďte dobří kamarádi," doznívají slova pana ředitele a Jirka si uvědomuje, že úplně přeslechl, jak se nový žák jmenuje. Paní učitelka se rozpačitě usmívá, vypadá, jako by chtěla ještě něco říci. Pak ale jen potřese hlavou a obrátí se přímo k Jirkovi: "Lukáš si sedne zatím vedle tebe. Prosím, pomáhej mu trochu s učením a taky..." hlas paní učitelky zní teď opravdu prosebně, "aby si u nás brzy zvykl a aby se mu tady líbilo."

Jirkovi se stáhlo hrdlo. "Ale... ale kde bude sedět Martin, až se uzdraví?" vysoukal ze sebe pomalu. "Neboj," úsměv paní učitelky je teď trochu šibalský, "sedne si třeba vedle Alenky." Třídou přeletí tichý smích a chichotání a Alenka je celá červená.

Jirka si s povzdechem sedne. Sleduje, jak si Lukáš vytahuje věci. Sešity má neobalené a potrhane, knížky nevypadají o moc líp. Jirka si vzpomene, že se má snažit pomáhat: "Ahoj," šeptne, "já jsem Jirka."

"Největší šprt ve třídě, že?" Lukášův úšklebek vyjadřuje naprosto jasné pohrdání.

Jirka překvapeně polkne. Ano, má nejlepší známky, ale ne proto, že by se nějak moc učil. Neřekne nic a otevírá sešit. Dnes začínají diktátem. Není to nic těžkého, ale Lukáš přesto kouká víc do Jirkova sešitu než do svého. Jirka mu sešit přisune a myslí si: "Ať vidí, že šprt nemusí být žgřt." Ale vtom Lukáš bere novou bombičku, propíchne ji a už je celá stránka Jirkova sešitu zalitá inkoustem.

"Co blázníš?" vyhrkne Jirka a zachraňuje, co se dá. V Lukášových očích hraje posměch a škodolibost. V matematice to není o nic lepší. Když si Lukáš půjčí od Jirky pravítko, ozve se po chvíli slabé prasknutí a trojúhelník je na kusy. "Promiň, zlomil se, asi byl prasklý."

Jirka se už nemůže dočkat konce vyučování. Oddechne si, když zvoní a Lukáš mezi prvními vyběhne ze třídy. "Prosím vás," zastavuje Jirka paní učitelku, "já vedle něj nechci sedět." Nežaluje, ale paní učitelka kupodivu všechno ví. "Polil ti sešit inkoustem a zlomil pravítko, vid'?" Ale víš, Lukáš

nemá maminku. Když byl malý, měli nějakou nehodu v autě. Jeho tatínek byl pak dlouho nemocný a maminka..." Paní učitelka se smutně usmívá. "Ještě si to rozmysli, třeba bys mu mohl nějak pomoci. Ale když to nepůjde, sedne si Lukáš vedle Alenky a vy budete s Martinem zase spolu."

Jirka přiběhne domů celý udýchaný. "Mamí, maminko," volá hned ode dveří a skáče polekané mamince kolem krku. Pak si spolu dlouho povídají.

Druhý den se Jirka hrne do třídy jako velká voda. "Čau Lukine, dneska musíš jít k nám na oběd. Mamka vždycky zve všechny moje kamarády."

"A já jsem tvůj kamarád?" ptá se nedůvěřivě Lukáš.

"Jasně, budou bezva bramboráky a pak se mrkneme na moje PIKO vláčky. Mám je ještě po tátovi."

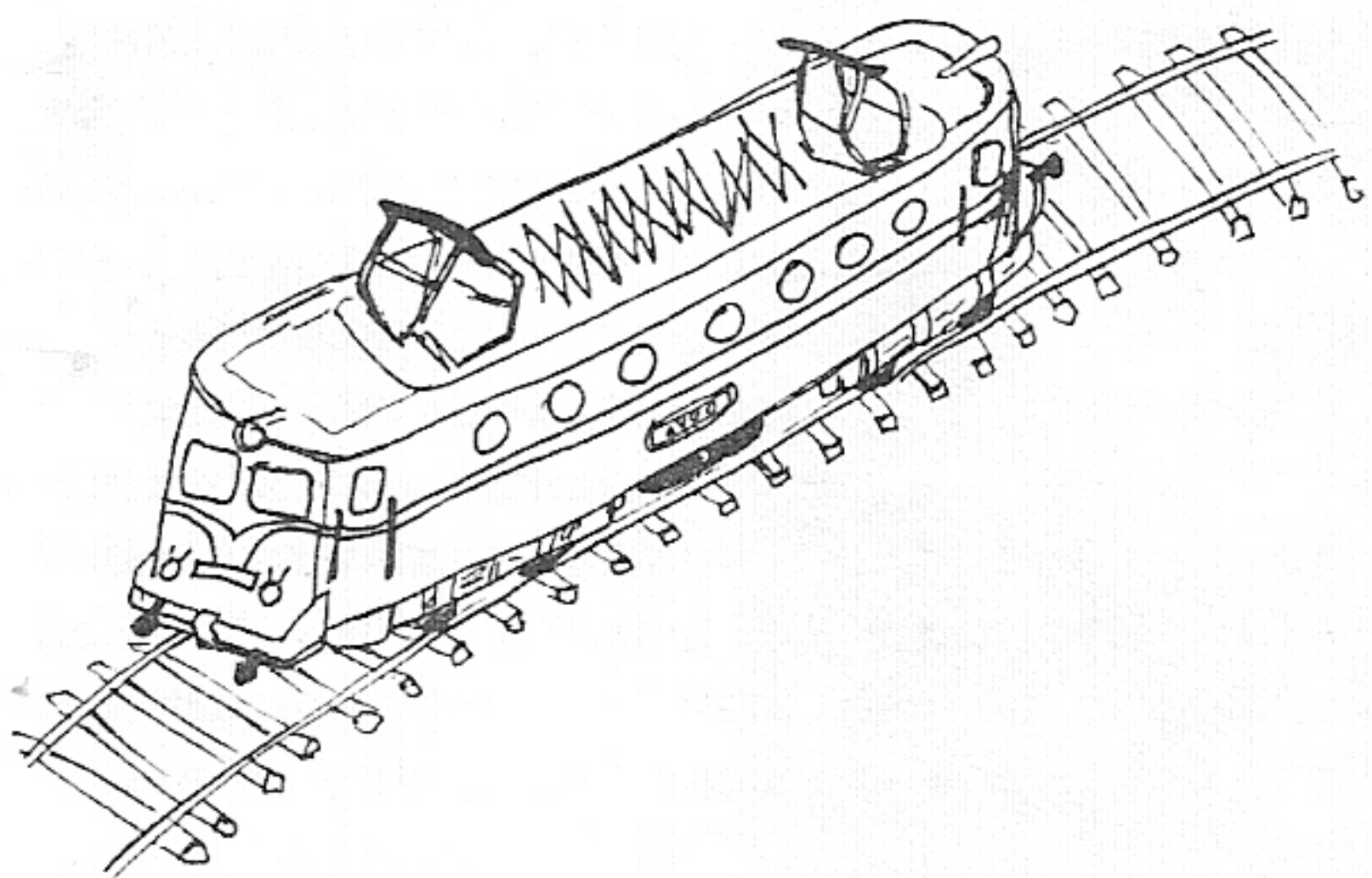
"Fakt?" Lukáš otevírá doširoka oči. "Já mám taky vláčky po tátovi, i nádraží a tunely. Ale nemám je sestavené, je to všechno složené v krabici."

"Ty brďo, to bych chtěl vidět! Že bychom skočili nejdřív k tobě, popadli tu krabici a pak to u nás všechno sestavili?"

"Jen jestli máte tak velký byt!" šklebí se Lukáš.

"Neboj, neboj, máme obrovský obývací pokoj. Návštěvy budou mít holt smůlu."

Oba kluci se chechtají ještě když vchází paní učitelka, ale ta je kupodivu vůbec nepokárá.

Děkujeme každý den, že máme maminku a tatínka a děkujeme i za naši maminku - Pannu Marii, ke které se můžeme obrátit vždy, když si s něčím

nebudeme vědět rady. Do její ochrany svěřme i všechny děti, které vyrůstají bez rodičovské lásky a kterým často nemůžeme pomoci jinak než modlitbou.

Reportáž

brigáda na faře

V pátek 26. 4. 1997 nás došlo na faru ani deset, převlékli jsme se do pracovního oděvu a kluci se pod vedením pana faráře vydali na půdu a holky do kuchyně, ne aby nám tak něco uvařily, ale aby tam poklidily. Na půdě nám pan farář řekl, co a kam odnést. Nejprve jsme se vrhli na hromadu archiválií (to by měl Kmocháček radost, kdyby tam byl), které jsme nosili dolů do předsíně, pak na různé lustry, skříně a obrazy. Poté jsme sešli dolů ke vstupním vratům a přeskládávali jsme prkna, která měla být zřejmě na podlahu, z jedné chodby do druhé, protože se tam bude betonovat podlaha do výšky asi 20 cm.

Jakmile jsme s tímto skončili, zeptal se pan farář: "Kolik je hodin?" Někdo mu odpověděl, že je 16.55 hod. Všichni jsme se divili, že to tak rychle uběhlo. Pan farář se nás zeptal, jestli chceme jít zvonit na věž na uvítání papeže Jana Pavla II. v ČR. Samozřejmě, že jsme souhlasili, vzali se věci a šli do kostela. Když jsme došli na věž ke zvonu, otevřeli jsme okenice, aby se zvuk zvonu lépe rozléhal po Brně. V 17.45 hod. jsme začali zvonit. Bylo to právě v tu chvíli, kdy pod námi v kostele začalo kázání, proto musel kněz, který sloužil mši, zvýšit hlas, aby ho bylo slyšet. Skončili jsme v 18.00 hod. a naslouchali, jestli nezvonily i jiné kostely v Brně. Nic jsme neslyšeli, a tak jsme usoudili, že jsme buď zvonili jenom my, anebo jsme zvonili nejdéle v celém Brně. Pak nám zvonilo v uších ještě nejméně 5 minut.

Kdybyste chtěli přijít na brigádu, jste (doufám) srdečně vítáni. Vezměte si s sebou oděv, který si můžete ušpinit a hlavně nějaké svaly, které se Vám budou určitě hodit. Brigáda bývá vždy (když si ji domluvíme s panem farářem) v pátek ve 14.00 hod. a končí v 17.00 hod.

Bob

Výsledky ankety v naší farnosti

kteřá se uskutečnila na přání biskupů v celé republice při všech nedělních bohoslužbách ve farnosti 19. a 20. 4. 1997:

(❖❖❖) = setkání rodin na Lidické 24

Výsledky jsou určitě zajímavé, zajímavější však budou v celorepublikovém měřítku. Přínosné však budou zejména tehdy, až je bude možno srovnat s údaji příštích let. Proto zatím pilně pracujme, ať se můžeme těšit na "světější zítřky".

	sobota 19. 4. 1997		neděle 20. 4. 1997				celkem výsledky	
	17:30	6:00	7:45	9:00	11:00	11:00 (❖❖❖)		19:30
muži	27	27	94	249	176	57	52	682
výdělečně činní	13	8	41	110	88	38	38	336
průměrný věk	49	52	55	44	36	26	36	43
ženy	52	51	192	311	303	54	93	1 054
výdělečně činné	13	14	37	82	93	15	50	304
průměrný věk	57	56	63	46	44	25	39	47
muži + ženy celkem	79	78	286	560	479	111	145	1 738
výděl. činní (součet)	26	22	78	192	181	53	88	640
neidentifikovaní	3	0	3	21	4	0	3	30

Farní charita

pokračování z minulého čísla

V objektu na Strnadově uliči. 14. dokončila firma Tocháček první etapu rekonstrukce. Jedná se o 3 oddělení pro denní pobyt. Pro děti s problémy v komunikaci, pro děti s rysy autismu a školní oddělení.

Projekt je určen pro děti a mladé lidi se středně těžkým a těžkým mentálním postižením, často i s kombinovanými vadami. Tito lidé ve věku 6 - 25 let by jinak museli zůstat doma, protože pro svou míru postižení a z toho vyplývající nepřizpůsobivost a agresivitu nejsou zařaditelní do stávajících brněnských zařízení. Projekt dává těmto lidem smysluplný a kvalitní život a jejich rodičům umožní zaměstnání a odpočinek. Pro velkou míru postižení je na odděleních poměr vychovatelů k dětem 1 : 2-3. Podařilo se některé děti tak "vytáhnout", že je bude možno zařadit na oddělení pracovní terapie.

Dětem se dostává podle uvážení i náboženská výchova. Té se zúčastňuje 8 dětí z celkového počtu 33. Setkávají se také s členy "Společnosti víry a světla", které tvoří rodiče s dětmi - přátelé Effety. Mají možnost se zúčastnit bohoslužeb zvláště upravených pro chápání postižených dětí, např. samy předvádějí evangelium formou divadelního představení. Na této činnosti se podílí asi 15 dětí.

Pokud je to možné jsou děti připravovány ke křtu, ke svátosti smíření a k 1. sv. přijímání. 3. Na léto t.r. se plánuje na Strnadově ulici 2. etapa přestavby a otevření experimentální chráněné dílny, která umožňuje pracovní terapii. Dosavadní rekonstrukce umožnily zvětšit počet dětí z 33 na 44 a po druhé etapě jejich počet stoupne na 56. Na stavbu druhé etapy a provoz Effety v r. 1997 dosud chybí zhruba 1,5 milionu korun.

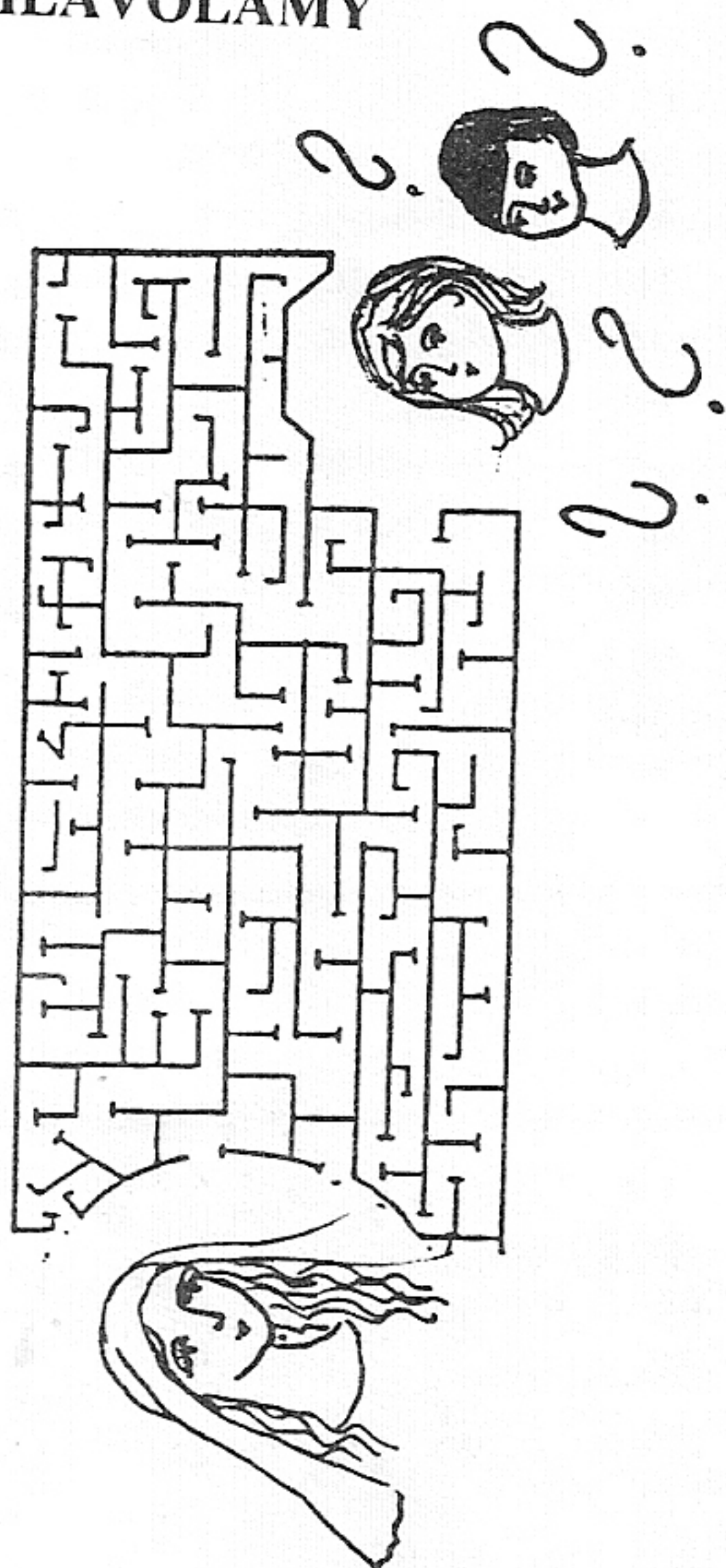
Na lavici v Sakristii najdete složenky, které umožní podpořit toto dílo velmi potřebné pro ty, kteří si přinesli na svět postižení a také pro jejich rodiče. Pokud vám vaše děti přinesou z kostela domů žlutou papírovou čepicise znakem Effety, přečtete si s nimi pohádku na rubu a vysvětlíte jim její smysl totiž že bychom měli uskutečňovat vůči postiženým spoluobčanům to, co měli na mysli zakladatelé tohoto díla, když je nazvali EFFETA - OTEVŘI SE!

Kadourkovi

HLAVOLAMY

①

Najdeš cestu k Panně Marii?

②

Ve svárosti biřmováninám Bůh dává sedm darů svého Ducha, které mění naši dětskou víru v pevnou víru dospělého křesťana. Víš o které dary se jedná? Je to dar: TOSIUMODR, MOUZRU, AYDR, ÍLSY, NUIĚM, SOZNIŽOBT, ZÁBĚN ŽOÍB.

Ať se vám pěkně luští.

Slovo na závěr

Mons. Vojtěcha Cikrleho

Když přemýšlím o svatém Vojtěchovi, říkám si, co by nám asi dnes pověděl. Možná toto:

"Procházím vaším světem a vnímám jeho hluk a váš spěch. Nestačíte vidět jeden druhého a zastavit se. Vaše oči zastiňuje množství lákadel, která vypadají nesmírně potřebně, ale nemohou naplnit lidskou touhu po lásce a porozumění. Možná máte spoustu všeho, co si kdy člověk přál mít. Ale možná pořád hledáte ještě něco víc, protože cítíte, že přesto nedokážete být plně šťastní a spokojení.

Chtěl bych vás o něco poprosit: nebojte se usmát na druhého. Mějte čas a porozumění pro ty, kteří vám nestačí, kteří jsou ubozí, malí, nemocní. Radujte se z toho, co jste dostali jako osobní obdarování, a rozdávejte z toho ostatním. Nepodléhejte bolesti z momentálního neúspěchu, protože právě přes něj vedou cesty k úspěchu. Nenechte se spoutat tím, co všechno vlastníte, ani závistí nad tím, co mají jen ti druzí. Zůstaňte lidmi, jaké Bůh chtěl mít - se schopností neustále milovat, mít úctu jeden ke druhému, dokázat pevně stát za tím, co považujete za správné. Staňte se pevným bodem, z něhož bude vždycky vyrůstat nová naděje a víra pro ostatní.

Věřte tomu, že Bůh je dobrý, že vás nepřišel spoutat a o něco okrást, ale že vás přišel obdarovat a nabídnout všechno to dobré, co vědomě či nevědomě hledáte.

Přeji vám všem, abyste dokázali všichni vytvořit rodinu, v níž bude všem dobře a v níž si budete - i přes rozdílnost vašich názorů - navzájem předávat porozumění, toleranci a radost. Aby každé zastavení u vás a s vámi bylo vždycky potěšením."

A k tomu vám žehnám.

Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně.

Vydává: **Římsko-katolická farnost u sv. Tomáše v Brně,**

☐ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15

P. Mgr. Jiří Kaňa, farář

Redakce: **Vít Janků, Marie Veselá, Vladimír Kad'ourek,**

Dominik Heger

Grafika a DTP: **Zdeněk Buršík**

Tisk: **Petrinum, ☐ Veveří 15, 602 00 Brno**

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.